

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/138/2025
Identifikačné číslo spisu:	5316209848
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5316209848.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ E. F., nar. T., M., zast. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA GROŠAFT & PARTNERS, s. r. o., Modra, Puškinova 58, IČO: 52 990 516, 2a/ X. D., nar. T., D., 2b/ M. D., nar. T., D., 2c/ E. D., nar. T., U., 2d/ N. D., nar. T., D., 3/ X. D., nar. T., C., proti žalovanému: E. X., nar. T., Z., zast. Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s. r. o., so sídlom Žilina, Vojtecha Tvrdeho 17, IČO: 36 436 640, o určenie, že do dedičstva patrí nehnuteľnosť, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 4C/36/2017, o dovolaní žalobkyne 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Žilne z 30. januára 2025 sp. zn. 10Co/38/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný m á proti žalobkyne 1/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. októbra 2023 č. k. 4C/36/2017-268 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“ alebo „rozhodnutie okresného súdu“) žalobu v celom rozsahu zamietol (I. výrok); rozhodol, že žalovaný má voči žalobcom 1/ - 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že pôvodní žalobcovia (1/ M. F., 2/ N. D., 3/ X. D.) sa žalobou voči žalovaným (1/ W. X. a 2/ F. D.) domáhali určenia, že do dedičstva po poručiteľke W. D., naposledy bytom Z., ktorá zomrela T., patrí nehnuteľnosť E-Z. p. č. XXX o výmere 281 m², zapísaná na LV č. XXXX v podiele 1/1 a podiel na nehnuteľnosti E-Z. p. č. XXX o výmere 241 m², zapísaná na LV č. XXXX vo výške 29/504, ktorému zodpovedá výmera 13,90 m², nachádzajúce sa v k. ú. Z. (ďalej aj „sporné nehnuteľnosti“) a náhrady trov konania.

1.2. Žalobcovia odôvodnili žalobu v podstate tým, že W. D. sporné pozemky predali kúpno-predajnou zmluvou zo 6. mája 1968 predávajúcí N. D., Z. X. a C. W., deti L. D., ktorý zomrel T.. V kúpno-predajnej zmluve boli pozemky označené ako „dve parcely ... medzi X. a M. H.“, ktoré sú identické s parcelami E-Z. p. č. XXX zapísanej na LV č. XXXX a E-Z. p. č. XXX zapísaná na LV č. XXXX pre k.

ú. Z.. Žalobcovia tvrdili, že od uzavretia zmluvy W. D. uvedené nehnuteľnosti užívala a obhospodarovala ich; nehnuteľnosti nadobudla od detí L. D., ktorý tieto nehnuteľnosti za svojho života daroval svojim deťom, Z. X., rod. D., N. D. a C. W., rod. D.. Právna predchodkyňa žalobcov tak nadobudla sporné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou (zo 6. mája 1968) od vlastníkov. Žalobcovia mali za to, že pokiaľ ich právna predchodkyňa nadobudla sporné nehnuteľnosti zmluvou, ktorá nebola registrovaná štátnym notárstvom, nemôže mať vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam.

1.3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Mal za to, že žalobcami označená kúpna zmluva (zo 6. mája 1968) nie je (nebola) spôsobilá na prevod vlastníckeho práva; táto zmluva je neurčitá, neobsažná a nie je z nej zrejmé, aké nehnuteľnosti majú byť predmetom prevodu. Na listine tiež nie je pravý podpis Z. X., ani C. W.; tieto osoby listiny nepodpísali a ani podpísať nemohli, nakoľko parcely, ku ktorým sa žalobcovia domáhajú určenia, v tom čase týmto osobám nepatrili. Nie je pravdivé, že L. D. sporné nehnuteľnosti v roku 1951 daroval svojim deťom. Ako vlastník bol v rámci ROEP na list vlastníctva zapísaný L. D.; žalovaný nadobudol vlastnícke právo na základe notárskej zápisnice o osvedčení vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva.

1.4. V priebehu konania došlo k úmrtiu pôvodne žalovaného 2/ a žalobcu 2/; súd pokračoval v konaní s ich právnymi nástupcami; na žalovanej strane ostal ako účastník konania iba žalovaný.

1.5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 133 OZ v znení účinnom do 31. decembra 1991, § 134 ods. 2 OZ v znení účinnom do 31. marca 1983, § 865 a § 854 Občianskeho zákonníka, § 111 ods. 2, § 112, § 40 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „stredný Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1, § 2 zákona č. 65/1951 Zb. o prevodoch nehnuteľností a o prenájmoch poľnohospodárskej a lesnej pôdy.

1.6. Po ustálení predmetu sporu a účasti v spore okresný súd konštatoval, že nebolo sporné, že pôvodným vlastníkom pozemku č. XXX bol L. D., ktorý pozemok nadobudol od O. D. (zápis v pkn. vložke č. XXX); sporné bolo, či na základe kúpnej zmluvy z roku 1968 nadobudla vlastníctvo k sporným pozemkom W. D. s ohľadom na skutočnosť, že v danom čase účinný Občiansky zákonník vyžadoval registráciu kúpnej zmluvy na štátnom notárstve, ako aj s ohľadom na predmet kúpnej zmluvy. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení mal okresný súd za preukázaný.

1.7. Výkonaným dokazovaním okresný súd zistil, že predmetom kúpnej zmluvy zo 6. mája 1968 mali byť „dve parcely nachádzajúce sa medzi X. a M. H.“. Žalobcovia nepreukázali, že takto označené nehnuteľnosti sú totožné s pôvodnými pozemnoknižnými parcelami, a to parcelou č. XXX, ktorá je zapísaná v pkn. vložke č. XXX a ani parcelou č. XXX, ktoré sú v súčasnosti vedené na LV č. XXXX ako Z.-E č. XXX a č. XXXX ako Z.-E č. XXX. Výkladu prezentovanému žalobcami, že ide o totožné parcely, nenasvedčuje ani označenie parcely č. XXX v pkn. vložke č. XXX, ktorá je označená ako „H.“ a nie tak, ako v kúpnej zmluve (z roku 1968). Ani z vyjadrenia katastrálneho odboru nevyplýva, že by dnešné Z.-E parcely č. XXX a č. XXX vytvorené z pôvodných PK parciel č. XXX a č. XXX mali byť parcelami uvádzanými v kúpnej zmluve. Uvedenú spornosť nemohli odstrániť bez ďalšieho ani výpovede svedkov navrhnutých žalobcami a bez ďalšieho dokazovania (získovaním historického označenia parciel v archívoch obce) nemožno len na základe čestných vyhlásení bez akýchkoľvek pochybností stotožniť pozemky, ktoré mali byť predmetom prevodu, a ktoré sú predmetom sporu. Ak žalobcovia navrhovali k uvedenému stotožneniu aj miestnu obhliadku, na ktorej by súd aj vyslúchol osoby, ktoré poskytli čestné vyhlásenia, okresný súd konštatoval, že ani tento dôkaz by neodstránil spornosť v identifikácii parciel.

1.8. Vychádzajúc z vyššie uvedeného okresný súd konštatoval, že nebolo preukázané, že na základe kúpnej zmluvy nadobudla právna predchodkyňa žalobcov vlastníctvo k parcelám Z.-E č. XXX a č. XXX. Predloženú zmluvu (z roku 1968) považoval súd prvej inštancie za neplatnú nakoľko z nej nevyplýva, aké nehnuteľnosti boli predmetom prevodu.

1.8.1. Tiež nemal okresný súd za preukázané, že osoby predávajúcich boli v čase prevodu vlastníckymi nehnuteľnosťami. Uvedený záver vyvodil z toho, že ak mali byť predávajúcimi potomkovia L. D., ktorý

zomrel v roku XXXX, titulom darovacej zmluvy z roku 1951, existencia takéhoto (nadobúdacieho) titulu nebola preukázaná. Sporné nehnuteľnosti do roku 1968 neboli predmetom dedičského konania po L. D..

1.8.2. Dôvodom pre zamietnutie žaloby bola tiež skutočnosť, že kúpna zmluva (z roku 1968) nebola v zmysle § 134 ods. 2 vtedy platného Občianskeho zákonníka registrovaná štátnym notárstvom; vlastníctvo prechádzalo registráciou zmluvy.

1.8.3. Do úvahy neprichádzalo ani nadobudnutie vlastníctva vydržaním z dôvodu, že nebolo preukázané, že by na základe neplatnej kúpnej zmluvy právna predchodkyňa žalobcov nadobudla práve nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu. V tejto otázke mal okresný súd za to, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali, že pozemky prevádzané kúpnu zmluvou sú totožné s pôvodnými pozemknoknižnými parcelami, a teda aj dnešnými parcelami Z.-E č. XXX a č. XXX; z uvedeného dôvodu sa súd prvej inštancie nezaoberal splnením podmienok vydržania.

1.9. V odôvodnení rozsudku okresný súd k navrhovaným dôkazom (ktoré nevykonali) uviedol, že ich vykonanie nepovažoval za relevantné. Spôsob vykonávania dokazovania a vykonania alebo nevykonania toho-ktorého dôkazného prostriedku určuje súd v závislosti od toho, či jeho vykonanie je relevantné a efektívne pre rozhodnutie sporu vo väzbe aj na ďalšie dôkazné prostriedky, ktoré boli vykonané, a či sú tieto postačujúce pre rozhodnutie po vecnej stránke.

1.10. Napokon a k žalobcovia v priebehu konania spochybňovali vlastníctvo žalovaného k sporným nehnuteľnostiam a k uvedenému navrhovali vykonať dokazovanie, súd prvej inštancie zdôraznil, že predmetom sporu nie je určenie, že žalovaný nie je vlastníkom sporných nehnuteľností. Negatívne určenie by ani nemohlo zlepšiť právne postavenie žalobcov, ktorí svoje vlastnícke právo nepreukazujú na nich znejúcim nadobúdacím titulom a doposiaľ ako vlastníci v evidencii nehnuteľností zapísaní neboli. Predmetom konania nebolo, či mohol žalovaný nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním, ale určenie, že nehnuteľnosti nadobudla právna predchodkyňa žalobcov. K uvedenému navrhované dokazovanie zo strany žalobcov nesmerovalo.

1.11. Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd aplikoval § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 30. januára 2025 č. k. 10Co/38/2024-321 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ alebo „napadnutý rozsudok“) rozsudok okresného súdu potvrdil (I. výrok); rozhodol, že žalobcovia v rade 1/ až 3/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II. výrok). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania; rozsudok okresného súdu potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

2.1. Odvolací súd zdôraznil, že žalobcovia uplatnený nárok odvodzujú výlučne od kúpnej zmluvy zo 6. mája 1968, pričom výslovne potvrdzujú, že táto zmluva nebola registrovaná bývalým štátnym notárstvom. Poukázal na § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia kúpnej zmluvy a konštatoval, že ak kúpna zmluva nebola registrovaná, nemohlo na jej základe dôjsť k platnému a účinnému nadobudnutiu vlastníckeho práva. Tento určujúci záver súdu prvej inštancie žalobcovia v rámci odvolacej argumentácie vôbec nespochybnili. Odvolací súd dodal, že nedostatok registrácie zmluvy o prevode nehnuteľností nie je možné nahradiť neskorším postupom alebo konaním strán zmluvy, čo platí aj o vyjadreniach žalobcov smerujúcich k vysvetľovaniu údajnej skutočnej vôle strán kúpnej zmluvy (z roku 1968) alebo k snahe o stotožnenie nehnuteľností slovne popísaných v danej zmluve a nárokovanými pozemkami označenými údajmi katastra nehnuteľností. Z uvedeného dôvodu považoval odvolací súd za opodstatnený postup okresného súdu, ktorý návrhy na dokazovanie viažuce sa (k stotožneniu pozemkov) ako nadbytočné zamietol.

2.2. Za správny považoval odvolací súd záver o neurčitosti a tým aj neplatnosti zmluvy zo 6. mája 1968. Označenie prevádzaných nehnuteľností parcelným číslom bolo v čase prevodu absolútne štandardné a

štandardné bolo aj niekoľko desaťročí pred tým, kedy došlo k prevodu nehnuteľností medzi O. D. P. a L. D..

2.3. Za náležité zistenie súdu prvej inštancie považoval odvolací súd aj záver, že osoby uvedené v kúpnej zmluve (z roku 1968) ako predávajúci k u dňu vykonania úkonu neboli spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností. Titul, ktorým mali potomkovia L. D. nadobudnúť pozemky, žalobcovia v spore menili; v žalobe uviedli, že išlo o dar za života L. D., v písomnom podaní tvrdili, že ako právni nástupcovia L. D. vstúpili do jeho práv dňom jeho smrti a na pojednávaní odkazovali na kúpnu zmluvu. Naproti tomu v odvolaní poukazovali na teóriu priamej sukcesie právnych nástupcov. K všetkým uvedeným tvrdeniam absentujú akékoľvek dôkazy. Právny poriadok v danom období a ani v súčasnosti nepozná titul nadobudnutia nehnuteľnosti iba na základe skutočnosti právneho nástupníctva. S ohľadom na uvedené, ak by aj kúpna zmluva netrpela vytýkanými vadami, išlo by o prevod porušujúci zásadu *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet*.

2.4. Z hľadiska uplatneného nároku nebolo podľa názoru odvolacieho súdu podstatné, či nadobúdací titul na strane žalovaného trpí vadami.

2.5. Napokon odvolací súd dodal, že argumentačná línia žalobcov ohľadne podmienok vydržania bola výslovne okrajová bez náležitých skutkových tvrdení.

2.6. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania odvolací súd aplikoval § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa 1/ (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2025 sp. zn. 10Co/38/2024, ako aj rozsudok Okresného súdu Žilina z 10. októbra 2023 sp. zn. 4C/36/2017 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Dovolateľka v dovolaní poukázala na skutkový stav, v rámci ktorého zdôraznila, že nie je sporné, že predložená kúpna zmluva (z roku 1968) nebola uzavretá v súlade so zákonom; z jej obsahu vyplýva vôľa strán označené pozemky predat' právnej predchodkyňi žalobcov. Z obsahu zmluvy vyplýva aj vyplatenie kúpnej ceny. Identifikácia predmetu zmluvy bola vymedzená miestnym názvom, ktorý sa v obci bežne používal a pre jej obyvateľov bol známy. Účastníčkou tejto zmluvy bola aj Z. X., ktorá mala tieto nehnuteľnosti darovať ústnou zmluvou žalovanému a mala ich nadobudnúť dedením po L. D.. Tieto parcely ale neboli predmetom dedenia. Ak ich Z. X. predala právnej predchodkyňi žalobcov, nemohla ich platne darovať svojmu synovi, žalovanému.

3.2. Existenciu zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP žalobkyňa 1/ videla v tom, že súd nesprávnym procesným postupom porušil jej právo na spravodlivý proces, nakoľko zamietol návrhy na vykonanie dôkazov v rozhodnej otázke, ktorou bola identifikácia parciel E-Z. p. č. XXX a E-Z. p. č. XXX vo vzťahu k predmetu kúpy podľa kúpnej zmluvy zo 6. mája 1968.

3.3. Po poukaze na právne závery súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu dovelopeľka poukázala na svoje návrhy na vykonanie dôkazov (obhliadka na mieste samom vrátane vypočutia svedkov) na skutkovú okolnosť, ktorá bola významná pre posúdenie žaloby z pohľadu vydržania vlastníckeho práva právnu predchodkyňou žalobcov. Poukázala na záver vyplývajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2021 sp. zn. 5Cdo/107/2019 a konštatovanie súdov nižších inštancií o nadbytočnosti navrhovaných dôkazov považovala za všeobecné bez toho, aby súd zadefinoval, že tvrdenie stotožnenia parciel, bolo v konaní bez akýchkoľvek pochybností overené alebo vyvrátené.

3.4. K argumentácii odvolacieho súdu dovelopeľka uviedla, že v rozhodnom čase bolo bežnou praxou uzatvárať zmluvy aj bez ich písomného vyhotovenia, resp. na základe vydania potvrdenia o zaplatení kúpnej ceny s uvedením označenia pozemkov miestnym názvom alebo polohovým určením. Bolo postačujúce dostatočné vymedzenie pozemkov v teréne alebo podľa miestnych názvov.

3.5. Ak odvolací súd rozhodnutie založil na konštatovaní, že predávajúci nemohli byť spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností, dovolateľka poukázala na § 460 Občianskeho zákonníka a tvrdila, že toto ustanovenie neumožňuje pochybovať o závere, že k zmene vlastníctva k majetku, ktoré je predmetom dedenia, dochádza smrťou poručiteľa a práve smrťou poručiteľa sa dedič stáva vlastníkom predmetu dedenia. Na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, že pre vyporiadanie dedičstva sa vyžaduje dohoda dedičov, prípadne autoritatívne rozhodnutie súdu.

3.6. Nevykonaním navrhovaných dôkazov za účelom ďalšieho stotožnenia pozemkov ako spôsobilého predmetu vydržania, ktoré nadobudla právna predchodkyňa žalobcov, a to vo vzťahu k predloženým čestným vyhláseniam, z ktorých mal súd nesporne preukázané, že predmet zmluvy zo 6. mája 1968 predstavuje žalované parcely, súd postupoval formalisticky, keď absolutizoval požiadavku na ich označenie parcelným číslom; žalobcom tak znemožnil domáhať sa svojho práva uplatneného v žalobe založeného písomne uzatvorenou kúpnu zmluvou, hoc aj neplatnou.

3.7. Napokon dovolateľka uviedla, že vo vzťahu k dobromyseľnosti držby bolo potrebné skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol; nemôže byť rozhodujúce, že nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci je potrebné považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi; je rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné plnenie. Dôkazy, ktoré súd nevykonával, boli navrhované aj za účelom preukázania skutočností, ktorou bolo ich riadne užívanie právnu predchodkyňou žalobcov od roku 1968; na týchto pozemkoch sa pestovali poľnohospodárske plodiny a parcela č. XXX bola riadne ohradená po celom obvode. Žiadny z bývalých dedičov po L. D. právnu predchodkyňu žalobcov v užívaní sporných nehnuteľností nerušil a neuplatňoval si k nim žiadny právny nárok, a to až do roku 2016, kedy sporné parcely nadobudol žalovaný spornou notárskou zápisnicou.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby odvolací súd dovolaniu nevyhovel a priznal mu voči žalobkyni 1/ náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4.1. K dovolacej argumentácii uviedol, že žalobkyňou 1/ vytýkané nevykonanie dôkazov bolo súdom riadne zdôvodnené a odmietnutie dôkazov nebolo len vo všeobecnej rovine. Ak žalobcovia vlastnícke právo nebohého W. D. odvodzovali od údajnej kúpnej zmluvy, ktorej originál predložený nebol, uzatvorenej 6. mája 1968, táto údajná zmluva je neplatným právnym úkonom, nakoľko nebola v tom čase registrovaná štátnym notárstvom; je neurčitá a bezobsažná; nebola podpísaná Z. X. a Z. X. by takúto zmluvu nikdy nepodpísala a v roku 1968 by ju podpísať ani nemohla, pretože parcely, ktorých určenia sa žalobcovia domáhali, predávajúcim nepatrili. Pravdou je, že L. D. sporné nehnuteľnosti nadobudol zmluvou z roku 1927 a vlastnil ich až ku dňu svojej smrti; nie je však pravdou, že tieto nehnuteľnosti daroval v roku 1951 svojím deťom.

4.2. Mal tiež za to, že nebolo preukázané, že na základe kúpnej zmluvy z roku 1968 nadobudla právna predchodkyňa žalobcov vlastnícke právo k parcelám E-Z. č. XXX a č. XXX. Nebolo preukázané, že v zmluve označení predávajúci mali byť vlastníckymi sporných nehnuteľností titulom darovacej zmluvy, existencia takéhoto nadobúdacieho titulu nebola preukázaná. Sporné nehnuteľnosti neboli predmetom dedičského konania po L. D.. Hoc neplatnosť právneho úkonu prevodu vlastníctva nie je okolnosťou vylučujúcou nadobudnutie vlastníctva vydržaním, vydržanie v prejednávanej veci neprichádzalo do úvahy, pretože nebolo preukázané, že by na základe neplatnej kúpnej zmluvy z roku 1968 právna predchodkyňa žalobcov nadobudla práve nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, že pozemky uvedené v kúpnej zmluve z roku 1968 sú totožné s pôvodnými pozemknoknižnými parcelami č. XXX a č. XXX, a teda s dnešnými parcelami Z.-E č. XXX a č. XXX.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala advokátom zastúpená (§ 429 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k

záveru, že dovolanie ako neprípustné treba odmietnuť. Odôvodnenie uvedeného záveru je uvedené v nasledujúcich bodoch.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (napr. sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (napr. sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky). Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

10. Žalobkyňa 1/ uplatnila dovolací dôvod s poukazom na § 420 písm. f) CSP.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11.1. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.2. Vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP (ako v prípade ďalších väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/8/2017, 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Hlavnými

znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.3. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11.4. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pokiaľ dovolateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, z obsahu dovolania možno vyvodit', že namietala (iba) vady v procese dokazovania spočívajúce v nevykonaní ňou navrhovaného dôkazu (dôkazov).

13. V súvislosti s vyjadrenou nespokojnosťou žalobkyne 1 / s postupom súdov pri vykonanom dokazovaní, dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Súdy nižšej inštancie neboli povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie stranám (§ 185 ods. 1 CSP). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu známosti (viď R 125/1999). Procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil, čo v prejednávanej veci odvolací súd a aj súd prvej inštancie dodržal.

13.1. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/205/2019 vyplýva, že aj keď má strana sporu procesné oprávnenie navrhovať dôkazy, súd nemusí vykonať každý ňou navrhnutý dôkaz, musí však v rozhodnutí vysvetliť, prečo ho nevykoná. Súd môže vyhovieť návrhu strany na vykonanie dokazovania len z dôvodu, že navrhnutý dôkaz: a) sa týka skutočnosti, ktorá je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, b) nie je spôsobilý overiť alebo vyvrátiť tvrdenú skutočnosť a c) je vzhľadom na nepochybné výsledky dokazovania vykonaného inými dôkazmi nadbytočný. Pokiaľ tieto dôvody nie sú dané, súd nevyhovením návrhu na vykonanie dokazovania koná spôsobom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

14. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri

ustálení skutkových zistení; dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v odvolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15. Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že k náprave pochybení v konaní pred súdom prvej inštancie slúži predovšetkým odvolacie konanie; dovolanie je opravným prostriedkom proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu; bol to odvolací súd, ktorý posudzoval prípadné pochybenia súdu prvej inštancie (aj) vo vzťahu k vadám v procese dokazovania.

16. Dovolateľka namietala vady v dokazovaní pred súdom prvej inštancie; výslovne namietala, že súd svojím nesprávnym procesným postupom porušil právo na spravodlivý proces, nakoľko zamietol návrhy na vykonanie dôkazov v rozhodnej otázke, ktorou bolo zidentifikovanie parciel v o vzťahu k predmetu kúpy podľa kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 6. mája 1968 medzi W. D. a potomkami pôvodného pozemkovoknižného vlastníka L. D. (ktorý zomrel v roku XXXX); namietala, že žalobcovia navrhovali vykonanie obhliadky na mieste samom, vrátane vypočutia navrhovaných svedkov, nakoľko išlo o skutkovú okolnosť, ktorá bola významná pre posúdenie žaloby z pohľadu vydržania vlastníckeho práva právnou predchodkyňou žalobcov, ktorá za nadobudnuté pozemky vyplatila právnym predchodcom žalovaného kúpnu cenu. Dovolateľka tvrdila, že išlo o návrhy dôkazov, ktoré boli rozhodujúce pre ustálenie rozhodnej otázky vo vzťahu k zidentifikovaniu predmetu vydržania a záver o ich nadbytočnosti nemôže byť relevantný.

16.1. Súd prvej inštancie sa otázkou vykonania navrhovaných dôkazov zaoberal, ich vykonanie nepovažoval za relevantné. Mal za to, že uvedenú spornosť v identifikácii nemohli odstrániť bez ďalšieho ani výpovede svedkov navrhovaných žalobcami, ktorí poskytli čestné prehlásenia, v zmysle ktorých by parcely označené v kúpnej zmluve mali byť totožné s pozemknoknižnými parcelami č. XXX v pkn. vložke označenej ako H. a č. XXX. Bez ďalšieho dokazovania, napr. zisťovaním historického označenia predmetných parciel v archívoch obce, pozemkovej knihe alebo archívoch katastrálneho odboru nemožno len na základe čestného prehlásenia miestnych obyvateľov jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že pozemky, ktoré boli predmetom prevodu a pozemky, ktoré sú predmetom sporu, sú stotožné. Výsluchy osôb navrhovaných žalobcami by mohli byť iba podporné k takto vykonanému dokazovaniu, avšak v žiadnom prípade nie ako určujúce pre identifikáciu parciel a už vôbec nie záväzné pre súd. Ani dôkaz - obhliadka na mieste samom by podľa názoru súdu prvej inštancie neodstránil spornosť v identifikácii parciel, ako to bolo uvedené vo vzťahu k výsluchu svedkov.

16.2. Okresný súd pritom svoje rozhodnutie založil nielen na závere, že nebola odstránená spornosť ohľadne označenia parciel, a či pozemky uvedené v zmluve (z roku 1968) sú totožné s pozemkami, ku ktorým sa žalobou žiadalo určiť, že patria do dedičstva; súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil aj na závere neplatnosti zmluvy (z roku 1968) z dôvodu, že nebola registrovaná na štátnom notárstve, aj keď platný Občiansky zákonník túto registráciu vyžadoval a zároveň z dôvodu neurčitosti, nakoľko z nej nie je zrejmé, aké nehnuteľnosti mali byť predmetom prevodu. Nie nepodstatným dôvodom vyslovenia neplatnosti bol aj záver, že nebolo preukázané, že osoby predávajúcich mali byť v tom čase vlastníkmi nehnuteľností, existencia nadobúdacieho titulu (darovacia zmluva medzi pôvodným vlastníkom L. D. a

jeho potomkami nebola preukázaná).

16.3. Odvolacou argumentáciou žalobcov vo vzťahu k nevykonaniu dôkazov súdom prvej inštancie sa odvolací súd zaoberal, pričom sa nezaoberal izolovane iba otázkou nevykonania dôkazov, ale aj dôvodmi, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie. Konštatoval tak, že odvolatelia svojou povahou určujúci jednoznačný záver okresného súdu (o absencii registrácie zmluvy) vôbec nespochybňujú; nedostatok registrácie zmluvy o prevode nehnuteľností nie je možné nahradiť neskorším postupom či konaním zmluvných strán, čo v plnej miere platí aj o vyjadreniach žalobcov v snahe o stotožnenie nehnuteľností slovné popísaných v danej zmluve s nárokovými pozemkami označenými údajmi katastra nehnuteľností. Následne bol opodstatneným aj postup okresného súdu, ktorý návrhy na dokazovanie viažuce sa k uvedeným okolnostiam ako nadbytočné zamietol.

16.4. Odvolací súd napokon k dôvodom pre zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie tiež konštatoval, že aj keby predmetná kúpna zmluva netrpela neurčitou a bola registrovaná štátnym notárstvom, aj tak by sa jednalo o prevod porušujúci jeden zo základných princípov nadobúdania vlastníckeho práva, a to, že nikto nemôže previesť viac práv, ako sám má. Ak osoby označené v kúpnej zmluve ako predávajúci neboli spoluvlastníkmi dotknutých nehnuteľností, na základe takéhoto prevodu sa vlastníkom nemohol stať ani kupujúci (právna predchodkyňa žalobcov W. D.).

16.5. Z uvedeného nemožno vyvodit' iný záver ako ten, že pokiaľ žalobcovia v odvolaní nespochybnili určujúci záver súdu prvej inštancie, ktorý viedol k zamietnutiu žaloby, ich odvolacia argumentácia vytykajúca okresnému súdu (prakticky len) nevykonanie dôkazov, nemohla byť dôvodná.

16.6. Je tak zrejmé, že súd prvej inštancie nevykonanie dôkazov vyhodnotil a odvolací súd sa touto odvolacou argumentáciou v rozsahu odvolacích dôvodov zaoberal a postup súdu prvej inštancie nepovažoval za porušujúci právo žalobcov na spravodlivý proces.

16.7. V nadväznosti na uvedené dovolací súd uzatvára, že za porušujúci právo žalobcov na spravodlivý proces nebolo možné považovať postup súdu prvej inštancie (ktorý navrhované dôkazy nevykonali) a ani závery odvolacieho súdu (ktorý sa s odvolacou námietkou nevykonania dôkazov vysporiadal) z dôvodu, že vzhľadom na nepochybné výsledky dokazovania vykonaného inými dôkazmi, bolo navrhované dokazovanie nadbytočné.

16.8. Totiž skutočnosti, ktoré mali byť zistené navrhovaným dokazovaním, nemohli mať vplyv na správnosť právneho posúdenia v spore uplatneného nároku v každom z troch nosných dôvodov (absencia registrácie zmluvy, neurčitosť zmluvy, porušenie zásady nemo plus iuris). K uvedenému sa vyčerpávajúco vyjadril už odvolací súd konštatovaním, že je žiadúce dodať, že nedostatok registrácie zmluvy o prevode nehnuteľností nie je možné nahradiť neskorším postupom, či konaním zmluvných strán; čo v plnej miere platí aj o vyjadreniach žalobcov smerujúcich k vysvetľovaniu údajnej skutočnej vôle strán kúpnej zmluvy zo 6. mája 1968 alebo k snahe o stotožnenie nehnuteľností slovné popísaných v danej zmluve s nárokovými pozemkami označenými údajmi katastra nehnuteľností. Odvolací súd tak (síce inými slovami) konštatoval, že ani navrhované dokazovanie by určujúci záver (závery) o neplatnosti posudzovanej zmluvy nemohlo samo osebe spochybniť a práve z tohto dôvodu bolo vykonanie ďalšieho (navrhovaného) dokazovania nadbytočné; dovolací súd dodáva, že by bolo v rozpore aj s požiadavkou hospodárnosti konania.

17. Dovolateľka tiež v podanom dovolaní tvrdila, že a) v rozhodnom čase bolo bežnou praxou uzatvárať zmluvy aj bez ich písomného vyhodnotenia ...; b) z ustanovenia § 460 Občianskeho zákonníka vyplýva, že k zmene vlastníctva k majetku, ktoré je predmetom dedenia, dochádza práve smrťou poručiťľa a práve smrťou poručiťľa s a dedič stáva vlastníkom predmetu dedenia ...; c) súd postupoval formalisticky keď absolutizoval požiadavku na označenie parciel parcelným číslom (v kúpnej zmluve). Napokon citovala všeobecnú právnu argumentáciu k vydržaniu týkajúcu sa dobromyseľnosti držby.

18. K uvedenému dovolací súd uvádza, že takáto argumentácia je bez relevantnej námietky nesprávneho

právneho posúdenia len vyslovením nesúhlasu s právnymi závermi odvolacieho súdu. Nesprávne právne posúdenie vymedzením konkrétneho ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP) žalobkyňa 1/ nenamietla, nenastolila konkrétnu právnu otázku, na riešení ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18.1. Napokon k poukazu na vydržanie dovolací súd uvádza, že žalobcovia ako páni sporu žalobu nevymedzili právnou argumentáciou, že právna predchodkyňa žalobcov sporné nehnuteľnosti nadobudla titulom vydržania (čo aj na základe putatívneho nadobúdacieho titulu); naopak tvrdili, že W. D. sporné nehnuteľnosti nadobudla titulom kúpnej zmluvy zo 6. mája 1968 od vlastníkov nehnuteľností. Pokiaľ sa žalobcovia v žalobe (a v konaní pred súdom prvej inštancie) vyjadrovali k vydržaniu, ich argumentácia smerovala predovšetkým k tvrdeniu, že žalovaný nemohol sporné nehnuteľnosti vydržať, pretože neboli u neho splnené predpoklady vydržania.

18.2. K uvedenému sa správne vyjadril už odvolací súd, keď konštatoval, že argumentačná línia ohľadne podmienok vydržania bola v súdnej veci vyslovene okrajová, bez náležitých skutkových tvrdení; žalobcovia v rámci odvolania v tomto smere nevymedzili žiadne námietky. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd s poukazom na viazanosť odvolacími námietkami touto rovinou sporu bližšie nezaoberal.

18.3. Reagujúc na uvedené sa dovolací súd touto otázkou rovnako zaoberať nemohol; v konečnom dôsledku dovolateľka v dovolaní ani nenamietala, že súdy nižších inštancií v rozpore s o žalobou, prípadne v rozpore s ďalšou argumentáciou žalobcov v konaní pred súdmi nižších inštancií, sa splnením podmienok vydržania (ich právnou predchodkyňou) nezaoberali.

19. Iba na okraj dovolací súd dodáva, že pri žalobe o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, ide o nútené spoločenstvo podľa § 78 Civilného sporového poriadku; súdna prax vyžaduje účasť všetkých dedičov v spore, keďže rozhodnutie sa musí vzťahovať na všetkých z nich. Aj keď dovolanie podala iba žalobkyňa 1/, uvedená skutočnosť nemohla mať za následok prekážku pre vecné posúdenie podaného dovolania; rozhodnutie dovolacieho súdu sa však vzťahuje na všetkých, ktorí vystupujú na strane žalobcu. Podanie dovolania iba jedným zo žalobcov (žalobkyňa 1/) tak má v prejednávanej veci vplyv iba na nárok na náhradu trov konania a prípadnú povinnosť jej náhrady iba tomu zo žalobcov, ktorý dovolanie podal.

20. So zreteľom na vyššie uvedené súd uzatvára, že také pochybenia súdov zakladajúce zmätočnosť vady a porušenie práva žalobcov (žalobkyne 1/) na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP z obsahu spisu vrátane rozsudku odvolacieho súdu nevyplyva, preto dovolanie žalobkyne 1/ ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol. Nesprávne právne posúdenie namietané nebolo.

21. Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd aplikoval § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Podľa princípu úspechu v dovolacom konaní priznal náhradu trov dovolacieho konania žalovanému proti žalobkyni 1/, ktorá dovolanie podala a v dovolacom konaní bola neúspešná.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.